

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku
Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion
Philostorgiu Kai Theodōru**

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

XXI. De signis quae Mauritio imperium portenderunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

τὰ σαγενδοθέλια αἰχμάλωτα ὀλοκλήρες
νήσους κ' πόλεις, ἀγρούς τε ἐρημωθέντας πρὸ χρο-
νῷ ἔξοικῆσαι, τὴν τε γλῶσσο ἐνεργὸν καλῶσῃ
σαδὸς πάντη πρὸς τὴν ἀγεωργίαν ἔσαν, στρα-
τόπεδά τε ἔξ' αὐτῶν συστῆναι πολυάνδρα κ' ἰ-
τῶν ἄλλων ἐθνῶν μάλα γυνικῶς τε καὶ ἀν-
δρείως ἀγωνισάμενα. πλερωθῆναι δὲ καὶ πᾶ-
σι ἐστία τὰς οἰκείκας χρείας, ἐς τὸ κεφῶτα-
τον τῶν ἀνδραπόδων ἐκ ποιημένων.

Κεφ. κ'.

Ὡς δὲ χροσέλις κ' ἀδδαρμάνην τὸς παρῶν στρατηγῶν
ἐίκοσε μαυρείου.

ΣΥΝΑΝΕΠΛΑΞΗ ἢ καὶ τοῖς ἀείροις πρῶτων, **B**
πρὸς τε ταμχοσρόην κ' ἀδδαρμάνην μὲν
ἀξιολόγως στρατῶν ἐπιστρατεύσασιν καὶ ὅπως
μὲν, ὅτι, καὶ ὅπῃ πρὸς πρῶτον, ἄλλοι γε-
φύλων, ἢ καὶ πρὸς ἡμῶν ἰσως ἐν ἐτέρῳ λελέ-
ξθαι πόνω, τὴν παρὰ τὴν πραγματείας ἕτερα
μάστιχα κατεπαγγελιομένης. πῶς δ' ἐν
ὅμοις κ' τὴν πρῶτον ἀδδαρμάνης, ὅτι
ἀνδρεία ἔρωμαίων στρατῶν, εὐλαβεία δὲ μόνη,
καὶ τῇ ἐς θεὸν πίστις τῶν στρατηγῶν. Φθὺν δὲ καὶ
ὁ ἀδδαρμάνης κατὰ κράτος ἐν τῇ μάχῃ
πρῶτος, καὶ πολλὰς τῶν οἰκείων δόξαλων.
καὶ ταῦτα ἀλαμυροδῶδες κατὰ πρῶτον,
ὅς τῶν σκηνητῶν ἠγάγετο βαρβάρων, καὶ τὸν εὐ-
φράτῳ ἐχ' ἐλομένως διαβῆναι πόσιμον,
καὶ συμμαχῆσαι τῶν μαυρείου κ' τῶν ἀπε-
ναίλιας σκηνητῶν βαρβάρων. ἀκαταγώνιστοι
ἦτοίς ἄλλοις διὰ τὴν τῶν ἰππέων ὠκυτότητα,
ἔτε κατὰ λαμβανόμενοι εἰς πρῶτον ἐγκλεισθέντες,
κ' οὐδὲ ἀπεναιλίας ἐν ταῖς ὑπαλώμασι παρ-
φθάνοντες. καὶ θεοδωρεῖος ὅς τῶν σκυθικῶν
ἐθνῶν ἠγάγετο, εἰς ἐπὶ βέλους γενομένης, σὺν
ἢ καὶ τοῖς ἀμφ' αὐτὸν πεφθυγότο.

Κεφ. κα'.

Περὶ τῶν μυσσῶν σημείων ἢ βασιλείαν μαυρείου.

ΓΕΓΟΝΑΣΙ ἢ καὶ θεοσημεΐα τὴν βασιλείαν
αὐτῶν παρὰ τὸν ἴδιον. πρῶτον γὰρ τῶν νυκ-
τῶν, ἐπιθυμιῶν γε αὐτῶν τῶν ἀνακτόρων ἐ-
στῶς ἐξ οἴκου τῆς ἀγίας καὶ πανάγνης παρ-
θένης καὶ θεολόγου μαρτίας, ὅς πρὸς τῶν θεο-
πολιτῶν ἰερατικῶν παρὰ τὸν ἴδιον, τὸ ἀμ-
φὶ τὴν ἰερατικὴν τράπεζαν παρὰ τὸν ἴδιον πυ-
ροφλέγον γέγονεν, ὡς καὶ πρὸς ἐκπληξιν
κ' θαμβῶν εἰλθεῖν τὸν μαυρείου, καὶ δεῖσαι

A quos ex Perside abduxerat, integras in-
fulas & urbes, atque agros jam pridem
desertos incolerent, & terram quæ
prius inculca erat, fecundam redde-
rent: utque ex illis ingentes exercitus
conscripti fuerint, qui postea contra
alias barbarorum gentes strenue ac for-
titer depugnarunt: denique ut singula
domus haberent, qui servilia munera
implerent, cum servi ac mancipia vilif-
simo pretio compararentur.

CAP. XX.

Quomodo Mauricius Tamchofroem & Addar-
manem, Persarum duces devicerit.

CONFLIXIT etiam cum præstan-
tissimis Ducibus Persarum, Tam-
chofroem scilicet & Addarmane, qui
cum ingenti exercitu in fines Roma-
norum irruerant. Quid autem ge-
stum sit & quonam modo, quibusque in
locis, scribant alii: aut à nobis fortas-
se in alio opere exponetur. Præsens e-
nim opus longe aliarum rerum narra-
tionem pollicetur. Cecidit nihilomi-
nus in ea pugna Tamchofroes, non
exercitus Romani fortitudine, sed Du-
cis eorum religione & in Deum fide.
Addarmes verò, ingenti clade acce-
pta & multis suorum amissis, conten-
tissime fugit: Idque tametsi Alamunda-
rus Saracenorum Dux prodidisset, nec
Euphratem amnem trajicere, & Mau-
ricio adversus Saracenos qui in hostium
acie erant, suppetias ferre voluisset.
Nam Saraceni, ab aliis superari non
possunt propter equorum pernicitia-
tem. Quippe qui nec comprehendi
possint, sicubi conclusi fuerint, & re-
trocedentes hostem longe antever-
tant. Tametsi etiam Theodoricus Scy-
thicarum gentium dux, ne primum
quidem telorum jactum sustinuisset,
sed cum suis omnibus fugam arri-
pisset.

CAP. XXI.

De signis quæ Mauricio Imperium porten-
derunt.

SIGNA quoque divinitus ostensa sunt,
quæ Imperium eidem Mauricio præ-
nuntiarent. Nocte n. intempesta, cum
intra sanctuarium Ecclesiæ sanctæ & in-
temerate virginis ac Deiparæ Mariæ,
quam Antiocheni Ecclesiam Justiniani
vocant, incensum offerret, velum alta-
ris conflagrare visum est, adeo ut Mau-
ricius ipse admiratione percelleretur,

ac visum reformidaret. Cui adflans Gregorius ejus loci Episcopus, divinum quiddam id esse dixit, & summa quaedam atque eximia ei significari. Apparuit etiam illi in Oriente vigilantem Christus Deus, petens ab eo ut ipsum ulcisceretur. Quo quidem signo manifestè Imperium designabatur. A quo enim alio quam ab Imperatore, eoque religiosissimo ipsius cultore, id postulasset. Alia præterea memorabilia & historiâ in primis digna, parentes ejus mihi retulerunt, cum ego de his rebus eos percontarer. Nam pater quidem ejus mihi affirmavit, se eo tempore quo conceptus est, vitam maximam in somnis vidisse è cubili suo exortam, ex qua multa ac pulcherrimæ uxæ dependent. Mater verò narravit, terram partus sui tempore novum quendam atque insolitum odorem spirasse. Sæpe item eam quæ vulgo Empusa dicitur, infantem absportasse, tanquam eum devoraturam: nullum tamen ei detrimentum afferre potuisse. Denique Symeones qui juxta urbem Antiochiam super columna stans vitam exegit: vir ad res gerendas aptissimus, & cunctis divinis virtutibus insignis, multa & dixit & fecit, quæ Imperium Mauricio nuntiabant. De quo vito opportunius in sequente libro dicturi sumus.

CAP. XXII.

De nuncupatione Mauricii & Augustæ.

CÆTERUM Mauricius ad Imperium evectus est, cum Tiberius extremum jam spiritum duceret, eique filiam suam Augustam, & dotis loco imperium tradidisset. Et hic quidem brevi admodum tempore imperavit. Obea tamen quæ gessit bona, immortalæ nominis sui memoriam dereliquit. Neque enim oratione comprehendibile possunt. Præstantissimam porro hæreditatem Tiberius reliquit Republicæ, nuncupationem Mauricii. Cui quidem etiam nomina sua distribuit. Ipsum enim Mauricium, Tiberium: Augustam verò ejusdem uxorem, Constantinam cognominavit. Quid autem ab illis gestum sit, sequens liber, Deo juvante, ostendet.

Κεφ. κβ.

Περί τῆς ἀναγεράσεως μαυρικίου καὶ αὐγυστῆς.

ΟΔΕ ΓΕ ΜΑΥΕΙΚΙΟΥ, ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑΝ Αἰσιτικῆς ἐξέλιξεν πρὸς ταῖς ἐσχάταις ἀνομοίας τυγχάνοντι, καὶ τὴν παῖδα ἀνέγειραν, καὶ τὴν βασιλείαν ἀνὴν Φερνής τῆς Παρθίας αὐτῶν ὀλιγοσὸν μὴν βιώσαντι ἐπὶ τῆ βασιλείᾳ χρόνον, ἀθ' ἀνάστον ἡμῶν κατὰ λαοιπότον ἐφ' οἷς πέπραχεν ἀγαθὸν ἔδ' ἐγὼ λόγῳ φειληπτόν ἀείσον ἢ καὶ τὸ πολὺ μαυρικίου κληροῦν κατὰ λαοιπέον ὁ τίς ἐστὶν τὴν μαυρικίου ἀναρρήσιν ὡς διέειπε καὶ τὰς αὐτῶν προσηγοίας, τὸν μὲν μαυρικίου, τὴν αὐγυστῆς, κωνσταντίναν προσετίθει τίς ἐστὶν αὐτοῖς πέπραχεν τῆς θείας συναρμολογίας, ἢ ἐξῆς ἱστορίας δηλώσθαι.